

Poranek

Zwiastun obecności Chrystusa

PORANEK Numer 92

SPIS TREŚCI

1. Osiągnięcie Celu
 2. Jakub Błogosławi Swoich Synów
 3. Bądź Przykładem
 4. Błogosławiona Nadzieja
 5. Potęga Jego Mocy
-

Osiągnięcie Celu

„Lecz czy naprawdę zamieszka Bóg na ziemi? Oto niebios a niebios niebios nie mogą cię ogarnąć, a coś dopiero ten dom, który zbudowałem?” 1 Księga Królewska, Rozdział 8:27

Po zakończeniu wędrówki przez pustynię, Izraelici wkroczyli do Ziemi Obiecanej pod wodzą Jozuego. Podczas panowania sędziów, wiele wrogich narodów zostało pokonanych, łącznie z najbardziej zaciękłymi przeciwnikami króla Dawida. Pod rządami Salomona, w królestwie izraelskim panował pokój i wtedy Izraelici zapragnęli wybudować świątynię, w której mogliby się modlić do Pana Boga. Tak więc, w czwartym roku swego królowania *„zaczął Salomon budować świątynię Panu.”* (1 Król. 6:1) Budowa była wielkim przedsięwzięciem pod względem rozmiaru, możliwości i wykorzystanych sposobów. Na szczególną uwagę zasługuje fakt, że cały zapas kamieni używanych do budowy był obrabiany poza Jerozolimą. Czytamy o tym w 1 Księdze Królewskiej, w Rozdziale 6:7: *„Świątynię zaś budowano z kamieni gotowych, przyciosanych już w kamieniołomach, tak iż w czasie budowy w świątyni nie było słychać w niej młotów czy siekier, w ogóle żadnego narzędzia żelaznego.”*

Ostatecznie, budowa świątyni Pańskiej była zakończona w czasie nieco dłuższym, niż siedem lat. (Werset 38) Salomon zgromadził razem

wszystkich Izraelitów, aby poświęcić tę wielką budowlę Panu Bogu. (1 Król. 8:1-11) Kapłani wnieśli Skrzynię Przymierza do Miejsca Najświętszego, co wskazywało na obecność Pana Boga wśród nich. Modląc się wtedy do Pana Boga, Salomon dziękował Mu, że dostał zaszczytu i przywileju, będąc użyty jako narzędzie przy budowie domu „*dla imienia Pana, Boga Izraela.*” (Werset 20) Potem Salomon wychwalał wielkość, wierność i miłosierdzie Boże.

W naszym tytułowym wersecie Salomon stawia pytanie, pobudzając nas do myślenia: Czy jest możliwe, aby Pan Bóg zamieszkał na ziemi, a zwłaszcza, aby mógł ograniczyć swoje mieszkanie do domu, który właśnie został Mu zbudowany? Ale Salomon miał w swoim sercu odpowiedź na to pytanie, wiedząc, że „*Tam będzie imię moje.*” (Boże) Werset 29. Zawarta w tym stwierdzeniu myśl wskazuje, że cokolwiek wydarzyłoby się wewnątrz lub na zewnątrz Świątyni, wszystko będzie przynosiło zaszczyt i chwałę dla imienia Bożego.

W rozmowie z niewiastą samarytańską Pan Jezus powiedział, że prawdziwy chwalca Boży nie koniecznie musi wielbić Pana Boga na górze lub w świątyni. „*Rzekł jej Jezus: Niewiasto, wierz mi, że nadchodzi godzina, kiedy ani na tej górze, ani w Jerozolimie nie będziecie oddawali czci Ojcu . . . Lecz nadchodzi godzina i teraz jest, kiedy prawdziwi czciciele będą oddawali Ojcu cześć w duchu i w prawdzie; bo i Ojciec takich szuka, którzy by mu tak cześć oddawali.*” (Jan. 4:21,23) Święty Szczepan, odpowiadając swoim oskarżycielom rzekł: „*Ale Najwyższy nie mieszka w budowlach rękami uczynionych; . . . Jaki dom zbudujecie mi, mówi Pan, Albo jakie jest miejsce odpocznienia mego? Czy nie ręka moja uczyniła to wszystko?*” (Dzieje Ap. 7:48-50)

W słowach wyżej wypowiedzianych przez Pana Jezusa i Świętego Szczepana zawarta jest nauka, że prawdziwe oddawanie czci Panu Bogu odbywa się w sercu i w umyśle człowieka, objawiając się przez jego słowa i czyny. Apostoł Święty Paweł powiedział: „*Myśmy bowiem świątynią Boga żywego, jak powiedział Bóg: Zamieszkać w nich i będę się przechadzał pośród nich, I będę Bogiem ich, a oni będą ludem moim.*” (2 Kor. 6:16)

ROZDZIAŁ CZTERDZIESTY DZIEWIĄTY

„Potem wezwał Jakub synów swoich i rzekł: Zbierzcie się, abym oznajmił wam, co was spotka w przyszłości. Zgromadźcie się i słuchajcie, synowie Jakuba, Słuchajcie Izraela, ojca waszego!” (Wersety 1-2)

Po zaadoptowaniu do rodziny swoich wnuków Efraima i Manasses, którzy byli synami Józefa i po udzieleniu im błogosławieństwa, Jakub wezwał swoich dwunastu synów, aby ich pobłogosławić zanim umrze. W słowach wypowiedzianych przez niego zawarte były dwa proroctwa, które pragnął przedstawić synom, jako mające wypełnić się w przyszłości.

Powyższe proroctwo jest pierwszym z rzędu piętnastu różnych proroctw dotyczących przyszłości. Pozostałe czternaście proroctw zapisane są w: 4 Ks. Mojż. 24:14; 5 Ks. Mojż. 4:30; 31:29; Ks. Joba 19:25; Ks. Izaj. 2:2; Ks. Jerem. 23:20; 30:24; 48:47; 49:39; Ks. Ezech. 38:16; Ks. Dan. 2:28; 10:14; Ks. Oze. 3:5; Ks. Mich. 4:1. Po przebadaniu tych proroctw można stwierdzić, że te proroctwa wraz z błogosławieństwem udzielonym synom Jakuba sięgają aż do Wieku Mesjańskiego, mając łączność z Pierwszym i Drugim przyjściem Pana Jezusa Chrystusa.

Nie powinniśmy uważać, że w proroczych słowach Jakuba wypowiedzianych kolejno do każdego syna wyrażone były wszystkie przyszłe błogosławieństwa. Jak chodzi o proroctwo odnoszące się do Mesjasza i Jego Królestwa, było ono wspomniane tylko w słowach skierowanych do Judy. W przypadku pozostałych synów, Jakub uczynił im obietnice dotyczące stosunkowo mniej ważnych spraw, jak na przykład określając charakterystyczne cechy ziemi, którą dany syn miał otrzymać po wejściu do Ziemi Obiecanej.

„Rubenie, ty jesteś pierworodnym moim, Siłą moją i pierworodnym męskiej mocy mojej, Pierwszym co do godności, pierwszym co do potęgi. Burzliwyś

jak woda, ale nie będziesz miał pierwszeństwa, Boś wszedł na łożo ojca swego; Splugawiłeś wówczas moje posłanie, na które wszedłeś.” (Wersety 3-4)

Ruben był pierworodnym synem Jakuba, zrodzonym przez Leę. Przedstawiając ogólnie postać Rubena, zapis biblijny pokazuje go w pozytywnym świetle. Wygląda, że dzięki niemu Józef został przy życiu. Jego grzech, będący przyczyną utraty przez niego wysokiego zaszczytu stania się głową pokolenia, w którym miał narodzić się Mesjasz, jest zapisany w 1 Księdze Mojżeszowej, w Rozdziale 35:22

Słowa Jakuba wypowiedziane do Rubena wskazywały, że według naturalnego uwarunkowania, powinien być zacnym i silnym charakterem, ale zamiast tego, okazał się *„burzliwym jak woda”*; to znaczy, łatwo ulegającym emocjom, jak woda gotująca się na ogniu i prędko ostygająca, gdy ogień jest usunięty. Właściwie, Rubenowi nie było udzielone żadne błogosławieństwo i nie były do niego wypowiedziane żadne prorocze słowa.

„Symeon i Lewi - to bracia; miecze ich są narzędziami gwałtu. Nie bierz udziału, duszo moja w radzie ich, Nie przyłączaj się do ich wspólnoty, serce moje, Bo w gniewie zabili mężów, A w swawoli okaleczyli woły. Przeklęty ich gniew, bo jest gwałtowny, I zapalczywość ich, bo jest sroga, Rozdzielę ich w Jakubie i rozproszę ich w Izraelu.” (Wersety 5-7)

Symeon i Lewi to drugi i trzeci syn Jakuba, zrodzeni przez Leę. Wzmianka o ich okrucieństwie wyraźnie nawiązuje do mściwej masakry, której dopuścili się, według zapisu 1 Ks. Mojżeszowej, w Rozdziale 34:25. Oczywiście, ten grzech pozbawił ich pierworodztwa utraconego również przez Rubena. Otrzymane przez nich błogosławieństwo było mizerne – *„Rozdzielę ich w Jakubie i rozproszę ich w Izraelu.”* Właściwie, w powyższych słowach zawarte jest proroctwo odnośnie faktu podziału ziemi po wyjściu z Egiptu. Pokolenie Symeona otrzymało niewielki skrawek ziemi leżący w obrębie terenów przydzielonych pokoleniu Judy. Pokolenie Lewiego nie otrzymało dziedzictwa ziemi. Jednak, przez wzgląd na ich lojalną postawę podczas buntu Izraelitów, oni otrzymali zaszczytny udział w usługach dla Pana Boga. 2 Księga Mojżeszowa 32:1-29

„Juda - ciebie będą słać bracia twoi, Ręka twoja będzie na karku wrogów twoich, Tobie kłaniać się będą synowie ojca twego. Szczęnię lwie, Juda; synu mój, Z łupu, synu mój, się podniosłeś; Czai się jak lew i jak lwica, któż go spłoszy? Nie oddali się berło od Judy Ani buława od nóg jego, Aż przyjdzie władca jego, I jemu będą posłuszne narody. Uwięźe oślę u krzewu winnego, A młode swojej oślicy u szlachetnej latorośli winnej; Wypierze w winie szatę swą, A w krwi winogron płaszczy swój. Pociemnieją oczy jego od wina, A zęby jego zbieleją od mleka.” (Wersety 8-12)

Juda był czwartym synem Jakuba urodzonym przez Leę i z powodu grzechów trzech poprzednich synów, on odziedziczył błogosławieństwo pierworodztwa. W tym przypadku ono było zaszczytem, z powodu objęcia przewodniego stanowiska wśród członków pokolenia, z którego wyszedł „*Król królów i Pan panów*” (1 Tym. 6:15) Imię Juda oznacza „*wychwalać*.” Jego matka uwielbiła Pana Boga, kiedy on się narodził, a jego ojciec oświadczył, że bracia będą go chwalili.

Biorąc pod uwagę fakt, że proroctwo zostało wypowiedziane na gruncie egipskim, nie bez znaczenia Juda został nazwany „*czający się lew*” lub „*lwie szczęnię*.” W ówczesnym czasie w Egipcie, czający się lew symbolizował prawo do sprawowania władzy i był zwykle obleczonej w szaty panującego faraona. Według obietnicy danej Abrahamowi, obiecane nasienie miało być wielkim władcą. Najpierw Izaak, a po nim Jakub odziedziczyli tę obietnicę, a teraz Juda miał być „*lwim szczęnięciem*”, to jest tym, który miał odziedziczyć Bożą królewską obietnicę.

Według słów Jakuba, berło nie miało się „*oddalić od Judy, ani buława od nóg jego*.” To szczególne proroctwo jest wspomniane w Księdze Objawienia, w Rozdziale 5:5, gdzie Pan Jezus nazwany jest „*lwem z pokolenia Judy*.” Dalsze wersety tego rozdziału wydają się jasno wskazywać na szersze wypełnienie się proroctwa Jakuba, nawiązując do wychwalania, które będzie oddawane Judzie, lub innemu członkowi jego pokolenia.

„Aż przyjdzie władca.” (Werset 10) Słowo „*władca*” oznacza „*pokojowy*” i właśnie jednym z tytułów przydanych Panu Jezusowi Chrystusowi jest „*Książę Pokoju*.” (Izaj. 9:6) „*Potężna będzie władza i pokój bez końca.*” „*I jemu będą posłuszne narody.*” (Werset 10) Być może, Apostoł Święty Paweł miał to na uwadze, kiedy w Liście do Efezjan, w Rozdziale 1:10 napisał: „*Tajemnicę woli swojej, aby z nastaniem pełni czasów wykonać ją i*

w Chrystusie połączyć w jedną całość wszystko, i to, co jest na niebiosach, i to, co jest na ziemi w nim.”

Wygląda, że w 11 i 12 wersecie mamy przedstawiony symboliczny opis wielkiej pomyślności, jaką będzie się cieszyło pokolenie Judy w porównaniu z innymi pokoleniami, gdy wszystkie będą osiedlały się w Ziemi Obiecanej. Podczas podziału ziemi, pokoleniu Judy została przydzielona najwyborniejsza ziemia.

„Zebulon - mieszka nad brzegiem morza, Na brzegu, gdzie jest przystań okrętów, A jego granice sięgają aż do Sydonu.” (Werset 13)

Zebulon był szóstym i ostatnim synem Jakuba urodzonym przez Leę. Pismo Święte nie podaje dużo wiadomości odnośnie tego plemienia. Prorocze słowa Jakuba, że *„będzie mieszkał nad brzegiem, na brzegu, gdzie jest przystań okrętów”* potwierdzają zapisy żydowskiego historyka – Josephusa z pierwszego stulecia, który podał, że tereny przydzielone Zebulonowi graniczyły z jednej strony z Jeziorem Genezaret, a z drugiej strony graniczyły z górą Karmel i z Morzem Śródziemnym.

„Issachar - to osioł kościsty, Wyleguje się między zagrodami. A gdy zobaczył, że spoczynek jest dobry, A ziemia jest urocza, Nachylił grzbiet do noszenia ciężarów I stał się sługą pańszczyźnianym.”(Wersety 14-15)

Issachar – oznacza *„nagrode”*. Historycy uważają, że ziemia przydzielona temu pokoleniu należała do najbogatszych terenów Ziemi Obiecanej. Ten powyższy aspekt ziemi, którą otrzymało pokolenie Issachara wspomniany jest w słowach błogosławieństwa Jakuba. Wydaje się jednak, że pokolenie Issachar nie posiadało większych ambicji. Proroctwo wskazuje, że z powodu korzystnego umiejscowienia pokolenia, przez osiedlenie go na terenach urodzajnych, członkowie tego pokolenia raczej przejmowali kananejski tryb życia, nie podejmując żadnej akcji zbrojnej w celu wypędzenia Kananejczyków ze swoich terenów.

„Dan - sędzi swój lud, Jak każde plemię izraelskie. Niech będzie Dan węzłem na drodze, Żmiją na ścieżce, Co kęsa w pęcinę konia, tak że jeździec spada na wznak. Zbawienia twego oczekuję, Panie.”(Wersety 16-18)

Proroctwo, że izraelskie pokolenie Dana będzie sądziło swój lud, wypełniło się w okolicznościach towarzyszących narodzeniu się Samsona. Ks. Sędziów 13:25 i 15:20

Prorocze słowa łączące Dana z wężem, „*co kęsa w pęcinę konia*” przypominają nam węża w ogrodzie Eden. Matka Ewa została zwiedziona przez „*węża*”. Pokolenie Dana okazało się pomocą w przyprowadzeniu Izraelitów do służenia pogańskim bóstwom, stając się w ten sposób pierwszym pokoleniem, które oddało się bałwochwalstwu. W swoich proroczych słowach, nawiązując do wpływu Szatana w Edenie oraz do wciąż trwającego zwodzenia ludzi, Jakub wyraża nadzieję na ostateczne wybawienie od zła i jego następstw, przypominając nam pierwsze proroctwo o nasieniu niewiasty, które miało zetrzeć głowę węża. „*Weselmy się i radujmy się z Jego zbawienia.*” Izaj. 25:9

„*Gad – rozbójnicy na niego napierać będą, Ale on będzie deptał pięty ich.*” (Werset 19)

Odnosnie Gada, Pismo Święte podaje niewiele informacji. Kiedy matka (Zylpa, służąca Lei) urodziła chłopca, Lea wypowiedziała słowa: „*Nadchodzi oddział rozbójników*” i nazwała go imieniem Gad. (1 Mojż. 30:11) Ojciec Gada, wypowiadając się o dziecku uważał, że rozbójnicy będą napierać na niego, ale ostatecznie Gad ich pokona. Na podstawie podanych nam informacji wiemy, że pokolenie Gada było pokoleniem walecznym.

„*Aszer – tłusty jest pokarm jego, Dostarczać będzie przysmaków królewskich.*” (Werset 20)

Pokolenie Aszera jest następnym pokoleniem, o którym Pismo Święte mówi niewiele. Podczas podziału Ziemi Obiecanej, pokolenie Aszera otrzymało nadmorskie tereny wśród żyznych dolin Esdraelonu, leżące prawdopodobnie w odległości ośmiu lub dziesięciu mil od brzegu morza. Były to jedne z najbardziej urodzajnych terenów Ziemi Obiecanej i być może, z tego powodu Jakub wypowiedział do Aszera powyższe proroctwo: „*Aszer – tłusty jest pokarm jego, dostarczać będzie przysmaków królewskich.*”

„Naftali jako łani wypuszczona, mówiąc piękne słowa.” Werset 21 (BG)

Imię Naftali oznacza „*mocować się*.” Prorocze słowa Jakuba odnoszące się do tego pokolenia są raczej niezrozumiałe. Wyrażenie „*mówiąc piękne słowa*” możnaby wytłumaczyć, że Naftali daje przyczynę wypowiedzianych pięknych słów. Wypełnienia się tych słów proroczych możnaby dopatrzeć się we fakcie, że w dziękczynnej pieśni Debory zaśpiewanej po zwycięstwie nad Syserą, ona wyraża pochwałę Naftalemu i Zebulonowi za okazane przez nich bohaterstwo podczas walki. Ks. Sędziów 4:10; 5:18

„Józef - płodna latorośl, Płodna latorośl nad źródłem, Której gałązki rozrastają się ponad murem. Niepokoją go, strzelają nań i zwalczają go łucznicy, Jednak łuk jego stale napięty, A ramiona jego i ręce giętkie Dzięki pomocy Mocarza Jakuba, Stamtąd, gdzie jest pasterz. Opoka Izraela. Bóg ojca twego niechaj cię wspomóż, Wszechmogący niech ci błogosławi, Niech darzy cię błogosławieństwem niebios, Błogosławieństwem toni leżącej w dole, Błogosławieństwem piersi i łona. Błogosławieństwa ojca twego, Które przewyższają błogosławieństwa gór odwiecznych, Wyborne dary wzgórz odwiecznych, Niechaj spłyną na głowę Józefa, I na ciemię poświęconego wśród braci swoich.” (Wersety 22- 26)

Udzielając swego błogosławieństwa Józefowi, Jakub przede wszystkim odwołał się do wspaniałej opieki, którą Pan Bóg roztaczał nad jego ulubionym synem i chociaż jego przeciwnicy usiłowali go zniszczyć, „*ramiona jego i ręce były giętne, Dzięki pomocy Mocarza Jakuba*” – Wszechmogącego Boga Jakuba. W słowach: „*Stamtąd gdzie jest pasterz, opoka Izraela*” mamy jasno wyrażoną myśl, że wszystkie błogosławieństwa pochodzą od Boga Izraela i że zachowując przy życiu Józefa, Pan Bóg zachował w nim całego Izraela, utrzymując przy życiu naród, z którego miał wyjść wielki pasterz i kamień obietnicy.

Te powyższe dwa określenia: wielki pasterz i kamień obietnicy wraz z wieloma innymi odnoszą się do obiecanego Mesjasza. Jest oczywiste, że Boża opatrzność rozciągnięta nad Józefem, aby on mógł stać się wybawicielem narodu izraelskiego, jest wspaniałym przejawem Bożej zdolności wypełnienia swych obietnic odnośnie „*nasienia*”, przez które będzie błogosławiony cały rodzaj ludzki.

Boże błogosławieństwo udzielone Józefowi przez Jakuba miało w przyszłości objawić się wzrostem ich liczebności – „*błogosławieństwem piersi i łona*.” Powyższe błogosławieństwo Józefa można porównać ze słowami Mojżesza, którymi błogosławił pokoleniu Józefa, co mamy podane w 5 Księdze Mojżeszowej, w Rozdziale 33:13-17.

„Beniamin – wilk drapieżny, „Rano pożera zdobycz, Wieczorem dzieli łup.” (Werset 27)

Według słów powyższego proroctwa, jedną z charakterystycznych cech członków tego pokolenia była ich niepokonowana brutalność. W Piśmie Świętym znajdujemy dowody okrucieństwa Beniaminitów, jak na przykład w Księdze Sędziów, w Rozdziale 3:15-30. Król Saul pochodził z pokolenia Beniamina i cechy jego charakteru są opisane w 1 Księdze Samuelowej, w Rozdziale 11:6-11. Saul z Tarsu też był członkiem pokolenia Beniamina i zanim Duch Święty zmiękczył jego serce, on był zawziętym prześladowcą Kościoła.

„Oto wszystkie dwanaście plemion Izraela i oto, co im powiedział ojciec. Błogosławił im, każdemu z osobna. Udzielił każdemu błogosławieństwa stosownego.” (Werset 28)

Ojcowskie błogosławieństwo Jakuba było udzielone jego wszystkim dwunastu synom, w odróżnieniu od błogosławieństwa Izaaka, które było ograniczone tylko do pierworodnego syna czyli do Jakuba – nabywcy prawa do otrzymania błogosławieństwa należącego się pierworodnemu. Jest prawdą, że królewskie błogosławieństwo Jakub ograniczył tylko do pokolenia Judy, chociaż nie pominął przy tym innych pokoleń i do każdego z nich wypowiedział słowa przynoszące im mniej lub więcej błogosławieństw.

Uważamy, że te dwa odmienne sposoby błogosławienia pomagają nam zobaczyć różnicę w sposobie postępowania Pana Boga ze swym ludem w czasie Wieku Patriarchów i we Wieku Żydowskim. Podczas Wieku Patriarchów, Pan Bóg zajmował się tylko pojedynczymi osobami – patriarchami, z którymi komunikował się osobno. Ale począwszy od śmierci Jakuba, Pan Bóg wszedł w bliższą zażyłość ze wszystkimi dwunastoma pokoleniami Izraela. Uważając ich za naród, Pan Bóg uczynił im obietnice oraz dał im swoje prawo Zakonu. Kiedy oni grzeszyli, byli

karani jako naród, a kiedy odrzucali Pana Boga i dopełniała się miara ich grzechów, bywali odrzucani jako naród. Taki sposób postępowania Pana Boga z Izraelem był jedną z charakterystycznych cech Wieku Żydowskiego.

„Dał im polecenie, mówiąc do nich: Gdy ja będę przyłączony do przodków moich, pochowajcie mnie z ojcami moimi w jaskini, która jest na polu Efrona Chetyty. W jaskini na polu Machpela, na wschód od Mamre w ziemi kanaanejskiej, którą wraz z polem nabył Abraham na grób dziedziczny od Efrona Chetyty. Tam pochowano Abrahama i Sarę, żonę jego, tam pochowano Izaaka i Rebekę, żonę jego, tam też pochowałem Leę. Pole z jaskinią na nim nabyte zostało od Chetytów. A gdy Jakub dał ostatnie polecenia synom swoim, wciągnął nogi swoje na łożo i skonał; i został przyłączony do przodków swoich.”(Wersety 29-33)

Jakub mocno wierzył Bożym obietnicom uczynionym jego dziadkowi Abrahamowi. On bardzo ufał tym obietnicom i miał całkowite przeświadczenie, że jego naród nie pozostanie w Egipcie, ale ostatecznie będzie wyzwolony i przyprowadzony do Kanaanu. Dla podkreślenia pewności swego przekonania, Jakub pragnął, aby jego zwłoki były tam pochowane.

Oдноśnie miejsca, gdzie miały być złożone zwłoki Jakuba, synowie otrzymali od ojca szczególne instrukcje, według których, on życzył sobie być pochowanym razem z Abrahamem i ze Sarą, z Izaakiem i z Rebeką oraz z Leą.

Po udzieleniu błogosławieństwa synom i po wyrażeniu swojej woli oдноśnie pochowania jego zwłok, Jakub „*oddał ducha*” i został przyłączony do przodków swoich. Później, jego synowie zanieśli go na pole Machpela, gdzie został pochowany, będąc wcześniej przyłączony do swoich przodków. W ten sposób może być wyrażony fakt, że Jakub przyłączył się do swoich przodków przez swoją śmierć, będącą stanem, w którym „*niepobożni przestawają straszyć*” i „*odpoczywają z wyczerpania w siłę*.” (Job 3:17-19) Słowo „*duch*” po przetłumaczeniu go z języka hebrajskiego oznacza „*oddech*.” Po wydaniu ostatniego oddechu Jakub przestał żyć.

„Czemu rozpaczasz, duszo moja, I czemu drżysz we mnie? Ufaj Bogu, gdyż jeszcze sławić go będę. On jest zbawieniem moim i Bogiem moim! ” Psalm 42:12

Jeśli któremu z wiernych, poświęcających się dla Chrystusa, brakuje pokoju wewnętrznego, przyczyną tego jest brak wiary w obietnice Boże. Te największe kosztowne obietnice darowane są tym, którzy biorąc swój krzyż i idąc śladami Chrystusa również z Nim cierpią. Ale gdy cieszysz się pokojem, nie przechodząc cierpień, a wszyscy ludzie wyrażają się o tobie dobrze, bądź ostrożny! Może to jest właśnie ten pokój, który przychodzi podczas marzeń sennych, napełniając cię zadowoleniem i radością z otrzymania korony. Po obudzeniu się, odczujesz pustkę, gdyż to jest pokój śmiertelnej ciszy na oceanie. R 347:6

Pieśni Wieczne 2 Sierpień

Bądź Przykładem

„I przyszedł Pan, stanął i zawołał jak i poprzednio: Samuelu, Samuelu! A Samuel rzekł: Mów, bo sługa twój słucha.” 1 Księga Samuela, 3:10

W okresie Sędziów, najwyższym kapłanem i sędzią w Izraelu był Eli. Jego dwaj synowie, wykorzystując sprawowany przez nich urząd podkapłanów, dopuszczali się różnych skandalicznych występków. Z tego też powodu, Pan Bóg postanowił naznaczyć innego sędziego.

Pan Bóg pobłogosławił nieplodną Annę, która w końcu stała się matką Samuela. Modląc się o potomstwo, Anna obiecała Panu Bogu, że odda Mu go na służbę i że on będzie Nazarejczykiem. Kiedy dziecko było już tak odchowane, że nie wymagało stałej opieki matki, zgodnie z uczynioną

obietnicą, Anna przyprowadziła Samuela do kapłana Heliego. Według życzenia matki, dziecko zostało oddane na służbę Panu Bogu.

„A Samuel służył przed Panem jako pacholę ubrane w białe efod”, (1 Sam. 2:18; 3:1) towarzysząc kapłanowi Helemu w jego usługach kapłańskich. „Lecz Samuel jeszcze nie znał Pana, a słowo Pana jeszcze mu się nie objawiło.” (1 Sam. 3:7) W tym właśnie czasie, Pan Bóg zawołał na Samuela.

Śpiący w pobliżu Heliego chłopiec usłyszał w nocy wołanie. Myśląc, że był to głos kapłana, przybiegł do niego, ale upewniwszy się, że nie był wołany przez Heliego, położył się do snu. Trzy razy Pan Bóg wołał Samuela, a przy trzecim wołaniu Heli uznał, że sam Pan Bóg wzywał młodego Samuela. Uczyniwszy wszystko według wskazówek Heliego, Samuel zdobył zaufanie u Pana Boga, który go poinformował odnośnie sądu, jaki miał spaść na dom Heliego z powodu grzesznego postępowania jego synów.

W późniejszym czasie, kiedy Izrael został zaatakowany przez Filistyńczyków, chociaż Izraelici próbowali obrócić falę zwycięstwa na swoją korzyść, jednak walka skończyła się ich całkowitą porażką. Synowie Heliego byli zabici i Arka Przymierza dostała się do rąk Filistyńczyków na okres siedmiu miesięcy. Kiedy ją zwrócono Izraelitom, została umieszczona w domu Lewity – Abinadaba, gdzie przebywała przez okres około stu lat.

Po upływie dwudziestu lat od tych wydarzeń, Samuel uzyskawszy swoją dojrzałość, został sędzią w Izraelu. Najpierw, on próbował odwrócić Izraelitów od bałwochwalstwa, zwracając ich serca do służenia Panu Bogu. (1 Sam. 7:3-6) Kiedy wszyscy Izraelici zgromadzili się przed Samuelem w Mispie, zostali zaatakowani przez książąt filistyńskich. Biblijny zapis mówi, że kiedy Samuel zwrócił się do Pana Boga w modlitwie, *„Pan zagrzmiął donośnie nad Filistyńczykami i wzbudził wśród nich popłoch i zostali pobici przez Izraela.” (1 Sam. 7:13)*

Wołanie Samuela przedstawia powoływanie członków Kościoła podczas Wieku Ewangelii, kiedy popularnością cieszą się fałszywe formy uwielbiania Pana Boga, praktykowane przez fałszywych wyznawców. Jednak ostatecznie, proroctwo wypowiedziane ustami męża Bożego do Heliego zostanie wypełnione przez klasę uwielbionego Kościoła.

Błogosławiona Nadzieja

Wspaniałą nadzieją i natchnieniem dla członków Pierwotnego Kościoła był powrót Pana Jezusa w celu zaprowadzenia swego Królestwa. Dla nich była to „*błogosławiona nadzieja*”. (Tytus 2:13) Oni nie byli wówczas zainteresowani reformowaniem istniejącego porządku świata, wiedząc, że ten obecny porządek społeczny zakończy się podczas powrotu Pana Jezusa Chrystusa, a na miejsce starego porządku świata będzie zaprowadzony nowy, w długo obiecywanym Królestwie Mesjasza.

Aby w tym Królestwie zająć stanowisko królów rządzących wraz z Panem Jezusem Chrystusem, członkowie Pierwotnego Kościoła chętnie poświęcali wszystkie swoje korzyści, oddając w ofierze nawet swoje życie i w porównaniu z „*obfitością wiekuistej chwały*”, wszystko uważali za marność godną pożałowania. (2 Kor.4:17) Ta wiekuista chwała miała objawiać się w nich i przez nich, jeśli by wiernie naśladowali swojego Mistrza aż do śmierci.

Oni posiadali również niebiańską nadzieję, „*dążąc do chwały czci i nieśmiertelności*”, do żywota wiecznego. (Rzym. 2:7) Oni rozumieli, że to „*wielkie zbawienie*”, (Hebr. 2:3) o którym już wcześniej mówił ich Pan, oznaczało nie tylko uwolnienie się spod Adamowego potępienia na śmierć, ale również wywyższenie do Boskiej natury i otrzymanie „*korony żywota*.” (2 Piotr 1:4; Obj. 2:10) Jednak oni nie spodziewali się otrzymania tej nagrody w momencie śmierci. Apostoł święty Paweł powiedział, że dla niego była odłożona „*korona sprawiedliwości*”, którą miał otrzymać w „*owym dniu*” – w dniu Pańskim. Tym dniem Pańskim miał być czas powrotu Pana Jezusa, który po zgromadzeniu do siebie członków Kościoła, miał ustanowić swoje Królestwo w celu błogosławienia świata. Apostoł święty Paweł mówi: „*Zatem odłożona mi jest korona sprawiedliwości, którą mi odda w on dzień Pan, sędzia sprawiedliwy, a nie tylko mnie, ale i wszystkim, którzy umiłowali sławne przyjście Jego.*” (2 Tym. 4:8) Istnieje kilka chrześcijańskich ugrupowań, które nie mają określonego

zrozumienia tej nadziei ześrodkowanej w powrocie naszego Pana. Członkowie tych ugrupowań uważają, że Pan Jezus przyjdzie, gdy sam uzna, że wszystkie możliwości nawrócenia świata zostały już wykorzystane. Według nich, On przyjdzie, aby zniszczyć ziemię i w ten sposób Pan Bóg zakończy swoje współzycie z całym stworzonym przez siebie rodzajem ludzkim. Dla członków tych ugrupowań będzie to czas zakończenia się istniejącego porządku świata oraz rozpoczęcie się „wieczności” – błogosławionej wieczności dla świętych oraz czasu cierpienia dla wszystkich innych ludzi.

„POTEM”

Wszyscy chodzący w światłości oblicza Bożego uważają, że dzieło wykonywane przez członków Kościoła w obecnym wieku jest tylko przygotowaniem do znacznie większego dzieła zbawczego. Apostoł święty Paweł potwierdza to następującymi słowami: *„Albowiem jako w Adamie wszyscy umierają, tak w Chrystusie wszyscy ożywieni będą.”* W dalszych słowach apostoł mówi odnośnie kolejności ożywiania: *„Ale każdy w swoim rządzie, Chrystus jako pierwiastek, a potem ci, co są (lub będą) Chrystusowi w przyjście Jego.”* (1 Kor. 15:22,23)

Po słowie „*potem*” następuje opis błogosławieństwa całkowicie utraconego przez rodzaj ludzki, które Pismo Święte podkreśla jako najważniejszy fakt Bożego planu. Na powyższy temat wypowiada się apostoł święty Piotr, wydając prorocze świadectwo zapisane w Dziejach Apostolskich, w Rozdziale 3:19-21. W swoim proroczym kazaniu apostoł podaje cel powrotu Pana Jezusa Chrystusa, zapowiadając nadejście *„czasów naprawienia wszystkich rzeczy, co był przepowiedział Bóg przez usta wszystkich świętych swoich proroków od wieków.”*

WSZYSCY ŚWIĘCI PROROCY

Ustami wszystkich świętych proroków została zapowiedziana ta błogosławiona nadzieja, z którą zaznajamiają się ludzie chodzący w światłości oblicza Bożego. W tej nadziei słyhać głos, gdyż ona jest pieśnią Bożej miłości. Jest to nadzieja odnośnie wypełnienia się wielkiego zamierzenia Bożego, kiedy „*głowa węża*”, będzie „*potarta przez Nasienie niewiasty.*” (1 Mojż. 3:14,15) Jest nią wypełnienie się Bożego zamierzenia

zawartego w Jego obietnicy, dotyczącej błogosławienia wszystkich ludzi na ziemi przez „*Nasienie*” Abrahamowe. (1 Mojż. 12:3; Gal. 3:16,29)

Duch Boży pobudził proroka Izajasza do napisania, że otworzą się oczy wszystkich ślepych, że otworzą się uszy wszystkich głuchych, a chromy podskoczy jako jeleń. (Izaj. 35:5,6) Ze wszystkich twarzy łyzy będą starte i śmierć będzie połknięta w zwycięstwie. (Izaj. 25:8) Również prorok Abdyjasz pisał o tym czasie: *„I wstąpią wybawiciele na górę Syon . . . ; a tak będzie Królestwo samego Pana.”* (Abdyj. 21 BG)

Liczne obietnice błogosławienia rodzaju ludzkiego są zapisane w Starym Testamencie i harmonizując ze sobą, one wszystkie są zrozumiałe. W Dziejach Apostolskich, w Rozdziale 3:21 apostoł święty Piotr oświadczył, że te obietnice wskazywały na *„czasy naprawienia wszystkich rzeczy.”* To wspaniałe błogosławieństwo nadejścia czasu restytucji jest zasadniczym celem powrotu naszego Pana. Czy wielu ludzi na świecie jest dzisiaj powiadomionych o tej podstawowej prawdzie Bożego planu? To jest radosne poselstwo o zbliżającym się zbawieniu dla zgubionej ludzkości – bez szukania sposobów uniknięcia cierpień – ale wykorzystując sposobność otrzymania ponownej doskonałości ludzkiego życia i otrzymania przywileju niekończącego się życia na ziemi.

„CZASY OCHŁODY”

Radości wypływające z wypełnienia się proroctw, Pismo Święte wiąże z powrotem naszego Pana. Apostoł święty Piotr wyraża tę radość słowami: *„Gdyby przyszły czasy ochłody od obliczności Pańskiej, a posłałby onego, który wam opowiedziany jest, Jezusa Chrystusa.”* (Dzieje Ap. 3:20, BG) Celem powrotu Pana Jezusa Chrystusa jest wypełnienie Bożej obietnicy o nadejściu restytucji. Boża łaska zapoczątkowana w dniu Zielonych Świąt najpierw została okazana Kościołowi. Ona nadal trwa i w przyszłości, kiedy Kościół zostanie skompletowany, ta łaska spłynie na cały rodzaj ludzki. Stwórca już dłużej nie będzie obrócony tyłem do ludzkiej rodziny, ale udzieli ludziom ochłody światłością swego oblicza.

Podczas wypełniania się Bożego planu, wszystkie dyspensacyjne zmiany są należycie przedstawiane ludziom, którzy są zainteresowani Bożymi sprawami. Kiedy przyszedł czas ukarania ziemi potopem, Noe był użyty,

aby ostrzec ludzi odnośnie wydarzeń, jakie miały nadejść. Nikt z ludzi, oprócz członków jego rodziny, nie wierzył prawdziemu poselstwu, jakie on głosił. Jan Chrzciciel też obwieszczał Izraelitom Pana Jezusa obecnego wśród nich, ale tylko niewielu odpowiedziało na to poselstwo. Apostołowie i inni członkowie Pierwotnego Kościoła otrzymali szczególną wiedzę, która uzdolniła ich do przedstawiania Bożego zamiaru względem rozpoczynającego się wtedy Wieku Ewangelii.

Obecnie zbliżamy się do końca Wieku Ewangelii. Niedługo rozpocznie się nowy wiek, kiedy restytucyjne błogosławieństwa będą spływały na ludzi. W ten sposób rozpocznie się obiecany nowy świat, „w którym mieszka sprawiedliwość.” (2 Piotr 3:13) Według Bożego planu, teraz jest czas na ogłaszanie nowego poselstwa – na wydawanie świadectwa odnośnie kończącego się obecnego porządku społecznego i mających wkrótce wypełnić się chwalebnych obietnic restytucyjnych. Do rozgłaszania tego ważnego proroctwa na czasie, Pan Bóg wybiera ostatnich członków Ciała Chrystusowego.

W jaki sposób oni mogliby wykonywać nałożoną na nich powinność, nie będąc zaznajomieni z Prawdą Bożego planu? Pan Bóg informuje nas odnośnie sposobu Swego działania, który bezpośrednio wiąże się z powrotem naszego Pana, z tą „*błogosławioną nadzieją*” Pierwotnego Kościoła. Zanim Pan Jezus odszedł, On powiadomił uczniów, że Jego naśladowcy nie będą w szczególny sposób poinformowani odnośnie czasu Jego powrotu, ale chcąc rozpoznać Jego Drugą Obecność, oni będą musieli pilnie „*czuwać*.”

POKARM NA CZAS SŁUSZNY

W Ewangelii Świętego Łukasza, w Rozdziale 12:37 Pan Jezus wypowiedział następujące słowa: „*Błogosławieni owi śludzy, których pan, gdy przyjdzie, zastanie czuwających. Zaprawdę powiadam wam, iż się przepasze i posadzi ich przy stole, i przystąpiwszy, będzie im usługiwał.*” Jakże godna uwagi jest ta obietnica! Nasz Pan będzie udzielał swoim sługom pokarmu na czas słuszny, posługując się specjalnie wyznaczonym do tego, wiernym Mu sługą. (Mat. 24:45)

„*Pokarm*” jest jednym z biblijnych symboli używanych do przedstawienia prawd Bożego Planu. Znaczenie Pańskiej obietnicy wskazuje na to, że prawdziwy Boży lud końca obecnego wieku będzie radował się szczególnym napływem Prawdy – że będzie mu udzielony „*pokarm na czas słuszny*.” Ludzie, którzy w obecnym czasie przyszli do znajomości Bożego Planu Wieków oraz Królestwa Bożego, zapewniającego restytucyjne błogosławieństwa dla całego rodzaju ludzkiego, rozgłaszają to poselstwo na całym świecie.

Jak dotąd, świat prawdopodobnie niewiele rozumie z tego poselstwa, a może nawet i nic. Podobnie było za dni Noego, kiedy świat nie wierzył, że nadejdzie potop. Również za dni Pana Jezusa, świat izraelski nie wierzył świadectwom wydawanym przez Pana Jezusa i Jego uczniów. Sprawdzianem wypełnienia się Pańskiej obietnicy odnośnie „*usługiwania pokarmem na czas słuszny*” nie będzie ilość wiernych przychodzących do Prawdy, ale wykorzystanie przez członków Bożej rodziny sposobności lepszego poznania Bożego planu, aby nadal mogli chodzić w światłości Jego oblicza.

Znaczenia ukryte w powyższych faktach są zdumiewające! Świadectwa biblijne potwierdzają, że wszyscy święci prorocy przepowiadali czasy naprawy wszystkich rzeczy, mające nadejść po powrocie Pana Jezusa. Zdecydowanie, jest to jeden z najważniejszych tematów Słowa Bożego. Ale któż zna ten temat! Rozglądając się wśród bardzo liczebnych ugrupowań religijnych na świecie, zauważamy, że ten temat jest wśród nich rzadko poruszany. Tylko ci należą do błogosławionych, którzy będąc oświeceni obecną Prawdą na czasie, uważają, że Chrystus wkrótce stanie się królem tego świata.

ŻYCIE CHRZEŚCIJAŃSKIE

W wielu kościołach podawane są nauki, że Chrześcijaństwo jest szczególnym sposobem życia i jeśli możnaby przekonać świat do przyjęcia nauk Pana Jezusa Chrystusa zamiast współczesnych teorii filozoficznych, wśród narodów zapanowałby pokój i dobra wola. Sposób życia wskazany przez Pana Jezusa może przynieść znacznie więcej pożytku, niż najlepsze nawet ideologie wymyślane ludzkim umysłem. Ale wszyscy broniący tej sprawy, swoje nadzieje pokładają w człowieku, który, jak wyrażnie mamy

pokazane w Piśmie Świętym, całkowicie ich zawiedzie, bez względu na posiadane przez niego dobre intencje.

Jedno z prorocत्व na czasie, zapisanych w Księdze Daniela mówi o błogosławieństwach, jakich dostąpią ludzie żyjący w czasie wzmożonego rozwoju wiedzy, kiedy wypełnią się prorocтва odnoszące się do „*czasu końca*” teraźniejszego złego świata. (Dan. 12:12) Uczestnikami tego „*błogosławionego*” przywileju będą ci, których Pan, gdy przyjdzie, zastanie czuwających. (Łuk. 12:37)

Już teraz doświadczamy tego błogosławieństwa. Jest to radość pochodząca z rozpoznania Bożego sposobu zarządzania sprawami ludzkimi oraz z posiadania świadomości, że ten wspomniały czas błogosławieństw już niedługo rozpocznie się dla wszystkich ludzi. Znajomość takiej przyszłości wlewa pokój do naszych serc i umysłów, podczas gdy inni ludzie, obserwując bieg wydarzeń na ziemi, są ogarnięci strachem. (Łuk. 21:26) Tym błogosławieństwem jest radość pochodząca z wiedzy o istniejącej obecnie sposobności cierpienia z Panem Jezusem Chrystusem, przynoszącej nam możliwość późniejszego z Nim królowania. To błogosławieństwo nie tylko daje nam zapewnienie odnośnie naszego w nim udziału, ale również ono wskazuje, że przyjdzie czas błogosławienia całego rodzaju ludzkiego.

Dlatego tym błogosławieństwem, którym się radujemy jest posiadanie przez nas pewności, że „*chodzimy w światłości oblicza twego Panie!*” (Psalm 89:15) i że Pan Bóg okazał nam szczególną łaskę. Jakże wspomniałym błogosławieństwem jest już nawet posiadanie wiedzy o tym! Przedstawianie faktów usuwa wszelkie przypuszczenia, gdyż otrzymane świadectwo Ducha Świętego pochodzi ze Słowa Prawdy i było wypowiedziane ustami świętych Bożych proroków. Zapewnienia odnośnie przyszłych błogosławieństw, mających spłynąć nie tylko na członków Kościoła ale również na cały świat, znajdujemy na stronicach Nowego Testamentu.

OGŁASZAJMY INNYM

Radujmy się więc, że zostaliśmy zaliczeni do błogosławionego ludu Bożego i w każdym dniu starajmy się sprostać odpowiedzialności, jaką nakłada na

nas znajomość Bożej Prawdy. Otrzymaliśmy ją nie w tym celu, abyśmy się tylko sami nią radowali. Przez tę Prawdę, dla świata staliśmy się zwiastunami błogosławieństw Królestwa. Jesteśmy „*ambasadorami Chrystusowymi*” i Pan Bóg spodziewa się naszej lojalności dla Niego! (2 Kor. 5:20)

Jeśli nadal będziemy ogłaszali radosną nowinę Bożego planu, nasza ocena dla niej będzie jeszcze bardziej wzrastała i nasza z niej radość będzie jeszcze bardziej się potęgowała. Nasza ocena Prawdy uzależniona jest od wiernego używania jej do błogosławienia innych. Pan Bóg okazał nam ogromną łaskę już w tym, że chodzimy w światłości Jego oblicza. Zawsze więc starajmy się pozostawać w Bożej miłości, posłusznie wykonywując wszystkie wymagania Prawdy w naszym osobistym współżyciu z Panem.

Potęga Jego Mocy

Dobrze jest rozważać i podziwiać wspaniałą Bożą moc, tę samą, która stworzyła wszechświat. Apostoł święty Paweł napisał: „*Nie przestaję dziękować za was i wspominać was w modlitwach moich, Aby Bóg Pana naszego Jezusa Chrystusa, Ojciec chwały, dał wam Ducha mądrości i objawienia ku poznaniu jego, I oświecił oczy serca waszego, abyście wiedzieli, jaka jest nadzieja, do której was powołał, i jakie bogactwo chwały jest udziałem świętych w dziedzictwie jego, I jak nadzwyczajna jest wielkość mocy jego wobec nas, którzy wierzymy dzięki działaniu przemożnej siły jego, Jaką okazał w Chrystusie, gdy wzbudził go z martwych i posadził po prawicy swojej w niebie Ponad wszelką ziemską władzę i zwierzchnością, i mocą, i panowaniem, i wszelkim imieniem, jakie może być wymienione, nie tylko w tym wieku, ale i w przyszłym; I wszystko poddał pod nogi jego, a jego samego ustanowił ponad wszystkim Głową Kościoła, Który jest ciałem jego, pełnią tego, który sam wszystko we wszystkim wypełnia.*” List apostoła świętego Pawła do Efezjan, Rozdział 1:16-23

Chociaż modlitwa apostoła świętego Pawła odnosi się do wszystkich członków Kościoła Wieku Ewangelii, to kiedy apostoł pisał słowa tej modlitwy, był oddalony od braci efezskich, nie mając nadziei na ponowne spotkanie się z nimi. Efezjanie otrzymali zapewnienie, że po usłyszeniu słowa Prawdy, będą mogli być zapieczętowani obiecany Duchem Świętym, który był zadatkiem ich duchowego dziedzictwa. Apostoł święty Paweł prosił Pana Boga o dar mądrości i zrozumienia głównych aspektów Jego planu, a w szczególności, o dobre oświecenie ich umysłów odnośnie nadziei ich powołania i tego wielkiego dzieła, które Pan Jezus przyszedł wykonać.

WIDZIMY BOŻĄ MOC

Szukając Bożego kierownictwa, apostoł święty Paweł pragnął, aby bracia w Efezie mogli wzrastać w znajomości Prawdy i dlatego modlił się, aby oni mogli bliżej poznać Pana Jezusa, swego Oblubieńca. Dzięki nauczaniu apostoła, oni już rozwinęli swoją wiedzę, ale on odczuwał, że przez większą miarę Bożego Ducha, oni mogliby odkryć ciągle jeszcze nie poznane przez nich głębie Bożego planu.

W wersecie 18 apostoł święty Paweł wskazuje na oko, jako na organ, przy pomocy którego widzimy. Mówi on, że Prawdę rozpoznajemy oczami naszego wyrozumienia – oczami naszego serca, naszej osobowości. Apostoł pragnął, aby nie tylko nasze serca były właściwie usposobione na przyjęcie Prawdy, ale on modlił się, aby również nasz umysł był otwarty na zrozumienie Prawdy pochodzącej od Pana Boga. Jakże niezmiernie wspaniałym jest przywilej tego bliskiego zapoznania się z nadzieją, do której Pan Bóg nas powołał! Z utęsknieniem oczekujemy wypełnienia się *„nadziei, która jest przygotowana dla was w niebie; o niej to słyszeliście już przedtem w ewangelicznym Słowie prawdy.”* List apostoła świętego Pawła do Kolosan, Rozdział 1:5

Będąc ludem Bożym, jakże wielkim przywilejem jesteśmy obdarowani, mając rozumienie chwalebного bogactwa naszego Ojca. Nie uważamy, że Pan Bóg potrzebuje jeszcze więcej dziedzictwa ponad to, które teraz posiada, będąc właścicielem wszystkiego. Czegóż więcej On mógłby potrzebować?

NASZE POKREWIEŃSTWO Z OJCEM

W Psalmie 132:13, psalmista przedstawia bliski związek pomiędzy Panem Bogiem a prawdziwym Kościołem, mówiąc: „*Albowiem Pan wybrał Syjon I chciał go na swoje mieszkanie.*” Prorok Malachiasz określa Kościół jako zbiór Bożych osobistych klejnotów. „*Będą moją własnością – mówi Pan Zastępów – w dniu, który Ja przygotowuję i oszczędzę ich, jak ktoś oszczędza swojego syna, który mu służy.*” (Księga Malachiasza, Rozdział 3:17). Mówiąc o Panu Bogu, mędrzec Salomon potwierdza, że Boży lud jest szczególnym Jego skarbem – chwałą Jego dziedzictwa. (Ks. Kazn. Sal. 2:4-8)

W swojej modlitwie, (Efez. 1:19-21) apostoł święty Paweł wyraża pragnienie, aby Boży wybrańcy z Efezu poznali wszechmoc Niebiańskiego Ojca, przejawiającą się nie tylko dla nich, ale również skierowaną ku zbawienia całego rodzaju ludzkiego w przyszłych wiekach. Zgodnie z wierzeniem, z którym oni byli zapoznani, wszechmogąca moc Boża miała objawiać się w ich życiu, towarzysząc im aż do otrzymania przez nich ostatecznego dziedzictwa, przy zakończeniu ich drogi poświęcenia. W swoim liście do Kościoła w Efezie, apostoł święty Paweł opisuje wielkość Bożej mocy okazywanej nie tylko dla świętych Kościoła w Efezie, ale również dla nas, wierzących w działalność Jego potężnej mocy.

W Liście do Koryntian, Rozdział 12:6 apostoł wyjaśnia, że są różne sposoby działania Ducha Świętego. Następnie on dodaje, że ten sam Pan Bóg, który działa w każdym z nas, udziela każdemu Ducha Świętego nie tylko dla indywidualnej korzyści, ale dla pożytku całego Ciała Chrystusowego. Kiedy rozważamy przedmiot Ducha Świętego, to myślimy o przekształcającej sile Bożej Świętej mocy i wpływu – jej możliwości i zdolności podczas tworzenia lub wykonywania każdego dzieła, które On zamierza dokonać zgodnie ze Swym planem.

DZIAŁANIE BOŻEJ MOCY WOBEC NAS

W Liście apostoła świętego Pawła do Efezjan, Rozdział 1:19 i 20, apostoł święty Paweł wskazuje na Pana Boga, którego moc „*działa wobec nas, którzy wierzymy*”, dodając, że jest to działanie tej samej „*przemóżnej siły jego, Jaką okazał w Chrystusie, gdy wzbudził go z martwych.*” Wyrazy „działanie” i „okazał” zostały przetłumaczone z

greckiego słowa, od którego pochodzi również wyraz „siła.” Moc, przez którą Pan Bóg działa w nas, nawet w obecnym wieku, jest tą samą mocą czyli siłą Ducha Świętego, która była użyta do przywrócenia życia zmarłemu Panu Jezusowi, złożonemu w grobie. Potem, ta sama moc wprowadziła zmartwychwstałego Pana Jezusa do niebiańskiej chwały, udzielając Mu miejsca po prawicy Niebiańskiego Ojca. We właściwym czasie, ta sama Boża moc będzie użyta do zmartwych wzbudzania wszystkich ludzi z grobów. Tę samą moc Pan Bóg używał od początku swojej twórczej działalności ‘.

Przypominamy sobie, jak przy innej okazji, pisząc do braci w Tesalonice, apostoł święty Paweł nieustannie dziękował Panu Bogu, że oni przyjęli głoszone przez niego Słowo Boże, *„które od nas słyszeliście nie jako słowo ludzkie, ale, jak jest prawdziwie, jako Słowo Boże, które też w was wierzących skutecznie działa.”* (1 Tes. 2:13) To Boże objawienie, przez wpływ Ducha Świętego, przekonało tych braci, że usłyszane od apostoła posłannictwo nie pochodziło od ludzi ale, że ono prawdziwie było Bożym Słowem. Ten Święty Boży Duch był Świętą mocą i wpływem działającym w życiu tych, którzy mieli silną wiarę. Apostoł Święty Paweł przekazał to samo pouczające ich poselstwo, kiedy im powiedział: *„Albowiem Bóg to według upodobania sprawia w was i chcenie i wykonanie.”* List apostoła świętego Pawła do Filipian, Rozdział 2:13

Apostoł święty Piotr mówi nam, że prorocy *„poszukiwali i wywiadywali się”*, prorokując o tej łasce, która miała przyjść dla nich. Według apostoła, będąc po wpływem Ducha Świętego, oni wskazywali na czas, przepowiadając cierpienia Chrystusowe i mającą potem nadejść Jego chwałę. Co apostoł miał na myśli, mówiąc o przyszłej chwale? Wierzimy, że on mówił nie tylko o osobistej chwale w Królestwie, ale o wszystkich błogosławieństwach Królestwa Bożego, a szczególnie o chwale czasu restytucji. Apostoł święty Piotr mówi, że prorocy usiłowali dowiedzieć się odnośnie czasu i sposobu zrozumienia oraz objawienia się ich prorostw. Jednak Pan Bóg im wskazał, że sprawy o których prorokowali, nie były im dane zrozumieć tak, jak my je rozumiemy. Apostoł dodaje, że prorocтва obecnie dla nas zrozumiałe, były objawione przez tych, którzy głosząc Ewangelię, byli kierowani przez tego samego Ducha Świętego zesłanego z nieba. I następnie apostoł dodaje: *„a są to rzeczy, w które sami aniołowie wejrzyć pragną.”* I List apostoła świętego Piotra, Rozdział 1:10-12

BOŻA TAJEMNICA

Pisząc do Koryntian, apostoł mówi: „*My tedy głosimy mądrość wśród doskonałych, lecz nie mądrość tego świata ani władców tego świata, którzy giną; Ale głosimy mądrość Bożą tajemną, zakrytą, którą Bóg przed wiekami przeznaczył ku chwale naszej, Której żaden z władców tego świata nie poznał, bo gdyby poznali, nie byłiby Pana chwały ukrzyżowali. Głosimy tedy, jak napisano: Czego oko nie widziało i ucho nie słyszało, i co do serca ludzkiego nie wstąpiło, to przygotował Bóg tym, którzy go miłują. Albowiem nam objawił to Bóg przez Ducha; gdyż Duch bada wszystko, nawet głębokości Boże.*” 1 List apostoła świętego Pawła do Koryntian, Rozdział 2:6-10

Głosząc Bożą mądrość jako ukrytą tajemnicę, apostoł opisuje to, czego oczy innych ludzi – ludzi światowych – nigdy nie rozumiały i nie dostrzegały. On wykazuje wartość i piękno tych rzeczy, które Pan Bóg przygotował dla swojego ludu. Cały świat nie był zaznajomiony z żadnymi aspektami Bożego planu do czasu, kiedy Pan Bóg objawił je swemu ludowi przez Ducha Świętego. Wyrozumienie tych aspektów Bożego planu nie otrzymujemy przez naszą własną zdolność lub umiejętność, ale jedynie przez oświecenie nas Duchem Świętym, który pomaga nam je zrozumieć. Odnośnie tego przedmiotu, apostoł święty Paweł zapytuje nas: „*Bo któż ciebie wyróżnia? Albo co masz, czego nie otrzymałeś?*” 1 List apostoła Pawła do Koryntian, Rozdział 4:7

Dalej ciągnąc ten temat, apostoł święty Paweł wyjaśnia: „*ten to Duch świadczy wespół z duchem naszym, że dziećmi Bożymi jesteśmy.*” Następnie, apostoł zapewnia nas, że przez Ducha Świętego możemy osiąść dokładną i właściwą znajomość Bożych rzeczy, natomiast pozbawieni synowskiego współżycia z Panem Bogiem, pozostawalibyśmy w obrębie tego samego obłoku niewiedzy, jakim objęci są cielesni ludzie tego świata. Mając na uwadze cudowne aspekty Bożego planu, apostoł święty Paweł dał wyraz swemu zachwytowi i radości, wypowiadając następujące słowa uwielbienia i uznania dla Pana Boga: „*O głębokości bogactwa i mądrości, i poznania Boga! Jakie niezbadane są wyroki Jego i nie wysłedzone drogi Jego.*” List apostoła świętego Pawła do Rzymian, Rozdział 11:33

DARY DLA KOŚCIOŁA

Apostoł święty Paweł nie pracował sam na polu ewangelicznym, ale miał współpracowników do pomocy. Apostoł wskazuje, że Pan Bóg dał Kościołowi dary w osobach „apostołów, proroków, ewangelistów, pasterzy i nauczycieli.” *„Aby przygotować świętych do dzieła posługiwania, do budowania ciała Chrystusowego, Aż dojdziemy wszyscy do jedności wiary i poznania Syna Bożego, do męskiej doskonałości, i dorośniemy do wymiarów pełni Chrystusowej.”* List apostoła świętego Pawła do Efezjan, Rozdział 4:11-13

Pan Bóg udzielił Kościołowi tych darów mądrości i znajomości, *„Abyśmy już nie byli dziećmi, miotanymi i unoszonymi lada wiatrem nauki przez oszustwo ludzkie i przez podstęp, prowadzący na bezdroża błędu, Lecz abyśmy, będąc szczerzy w miłości, wzrastali pod każdym względem w niego, który jest Głową, w Chrystusa, Z którego całe ciało spojone i związane przez wszystkie wzajemnie się zasilające stawy, według zgodnego z przeznaczeniem działania każdego poszczególnego członka, rośnie i buduje siebie samo w miłości.”* List apostoła świętego Pawła do Efezjan, Rozdział 4:14-16

Apostoł święty Paweł mówi, że przez opowiadanie Prawdy w duchu miłości, będziemy mogli wzrastać w Chrystusa, który jest Głową Kościoła. Pod Jego kontrolą, 144.000 różnych członków Ciała Chrystusowego dopasowuje się do siebie, tworząc jedno ciało całe spojone przez wzajemnie zasilające się stawy. Tak więc, dzięki mocy Ducha Świętego, działającej w każdym pojedynczym członku – będącym częścią innego – całe Ciało rośnie i buduje się w miłości.

Apostoł święty Paweł poszerza ten temat również w swoim 1 Liście do Koryntian, Rozdział 12:12-14

„Albowiem jak ciało jest jedno, a członków ma wiele, ale wszystkie członki ciała, chociaż ich jest wiele, tworzą jedno ciało, tak i Chrystus; Bo też w jednym Duchu wszyscy zostaliśmy ochrzczeni w jedno ciało - czy to Żydzi, czy Grecy, czy to niewolnicy, czy wolni, i wszyscy zostaliśmy napojeni jednym Duchem. Albowiem i ciało nie jest jednym członkiem, ale wieloma.” Kontynuując ten temat, w wersecie 18-tym tego samego rozdziału, apostoł mówi, że *„Tymczasem Bóg umieścił członki w ciele, każdy z nich tak, jak chciał.”*

W ciele niema podziału, ale wszystkie członki mają jednakowe staranie jeden o drugiego. Jeśli jeden członek ciała cierpi, wszystkie pozostałe członki cierpią z nim, jeśli jeden członek doznaje czci, wszystkie inne członki dzielą z nim radość. Wszyscy poświęceni bracia są częścią Ciała Chrystusowego. Przez swoje członkostwo w Ciele, oni równocześnie mają swój udział przy kompletowaniu się Chrystusa, składającego się z Głowy i z Ciała.

Tak więc radujmy się, że Pan Bóg *„oświecił oczy serca waszego, abyście wiedzieli, jaka jest nadzieja, do której was powołał, i jakie bogactwo chwały jest udziałem świętych w dziedzictwie jego, I jak nadzwyczajna jest wielkość mocy jego wobec nas, którzy wierzymy dzięki działaniu przemożnej siły jego, Jaką okazał w Chrystusie, gdy wzbudził go z martwych i posadził po prawicy swojej w niebie Ponad wszelką nadziemską władzę i zwierzchnością, i mocą, i panowaniem, i wszelkim imieniem, jakie może być wymienione, nie tylko w tym wieku, ale i w przyszłym.”* List apostoła świętego Pawła do Efezjan, Rozdział 1:18-21